

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 13 d'agost de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 2.
La traïció. «No soc pas jo?» (Mc 14,19)**

Benvolguts germans i germanes,

Continuem el nostre camí per l'escola de l'Evangeli, seguint els passos de Jesús en els darrers dies de la seva vida. Avui ens aturem en una escena íntima, dramàtica, però també profundament vertadera: el moment en què durant el sopar pasqual Jesús revela que un dels Dotze és a punt de traïr-lo: «En veritat us ho dic: un de vosaltres em traïrà, un que menja amb mi» (Mc 14,18).

Són paraules contundents. Jesús no les pronuncia per a condemnar, sinó per a mostrar que l'amor, quan és vertader, no pot prescindir de la veritat. L'habitació del pis superior, on poc abans s'havia preparat tot amb atenció, s'omple de sobte d'un dolor silenciós, fet de preguntes, de sospites, de vulnerabilitat. És un dolor que coneixem bé també nosaltres, quan en les relacions més estimades s'insinua una ombra de traïció.

Malgrat això, la manera com Jesús parla d'allò que és a punt de passar és sorprenent. No aixeca la veu, ni assenyala amb el dit, no pronuncia el nom de Judes. Parla de tal manera que cadascú pot qüestionar-se a si mateix. I és precisament això el que passa: «Ells es van posar tristos i li anaven preguntant, l'un rere l'altre: “¿No soc pas jo?”» (Mc 14,19).

Estimats amics, aquesta pregunta—“No soc pas jo?”— és potser una de les preguntes més sinceres que podem fer-nos a nosaltres mateixos. No és la pregunta de l'innocent, sinó la del deixeble que descobreix la seva fragilitat. No és el crit del culpable, sinó el xiuxiueig de qui, malgrat que vol estimar, sap que pot ferir. És en aquesta consciència on inicia el camí de la salvació.

Jesús no denuncia per a humiliar. Diu la veritat perquè vol salvar. I per a ser salvats cal sentir: sentir que s'està involucrat, sentir que s'és estimat malgrat tot, sentir que el mal és real però no té la darrera paraula. Només qui ha conegut la veritat d'un amor profund pot acceptar també la ferida d'una traïció.

La reacció dels deixebles no és de ràbia, sinó de tristesa. No s'indignen, s'entristeixen. És un dolor que neix de la possibilitat real de ser involucrats. I precisament aquesta tristesa, si s'acull amb sinceritat, es converteix en un lloc de conversió. L'Evangeli no ens ensenya a negar el mal, sinó a reconèixer-lo com una ocasió dolorosa per a renéixer.

Jesús després afegeix una frase que ens inquieta i ens fa pensar: «El Fill de l'home se'n va, tal com l'Escriptura ha dit d'ell, però ai de l'home que el traïx! A aquest home, més li valdria no haver nascut» (Mc 14,21). Són paraules dures, certament, però cal entendre-les bé: no es tracta d'una maledicció, és més aviat un crit de dolor. En grec aquest “ai de l'home” sona com un lament, com un “ai”, una exclamació de compassió sincera i profunda.

Nosaltres estem acostumats a jutjar. Déu, en canvi, accepta sofrir. Quan veu el mal, no es venja, sinó que s'entristeix. I aquell “més li valdria no haver nascut” no és una condemna imposada *a priori*, sinó una veritat que cadascun de nosaltres pot reconèixer: si reneguem

de l'amor que ens ha engendrat, si traint ens tornem infidels a nosaltres mateixos, llavors realment perdem el sentit de la nostra vinguda al món i ens autoexcloem de la salvació.

Això no obstant, precisament allí, en el punt més fosc, la llum no s'apaga. Encara més: comença a brillar. Perquè si reconeixem el nostre límit, si ens deixem tocar pel dolor de Crist, llavors podem finalment néixer de nou. La fe no ens evita la possibilitat del pecat, sinó que ens ofereix sempre una via per a sortir-ne: la de la misericòrdia.

Jesús no s'escandalitza davant la nostra fragilitat. Sap bé que cap amiat no és immune al risc de traïció. Però continua refiant-se. Continua asseient-se a la taula amb els seus. No renuncia a partir el pa, fins i tot per a qui el trairà. Aquesta és la força silenciosa de Déu: no abandona mai la taula de l'amor, ni tan sols quan sap que el deixaran sol.

Estimats germans i germanes, també nosaltres podem preguntar-nos avui, amb sinceritat: "No soc pas jo?" No per sentir-nos acusats, sinó per obrir un espai a la veritat en el nostre cor. La salvació comença aquí: en la consciència que podrem ser nosaltres els qui trenquem la confiança en Déu, però que podem ser també nosaltres els qui la recollim, la custodiem i la renovem.

En el fons, aquesta és l'esperança: saber que, encara que puguem fallar, Déu mai no ens falla. Encara que puguem trair, ell mai no deixa d'estimar-nos. I si ens deixem captar per aquest amor —humil, ferit, però sempre fidel— llavors podem realment renéixer i començar a viure, ja no com a traïdors, sinó com a fills sempre estimats.